

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΙΝΑ ΠΟΛΥ ΩΦΕΛΙΜΑ

Περί των Κρίσεων του Θεού

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ένας αναχωρητής ασκήτευε στην έρημο και δεόμενος του Θεού και τον παρακαλούσε μετά δακρύων, να του δείξει τις κρίσεις που γίνονται απ' αυτόν και δεν τις γνωρίζουν οί άνθρωποι, αλλά νομίζουν ότι είναι παράξενα καμώματα. Ο δε Θεός δεν ήθελε να του δείξει τίποτε πολύ καιρό, επειδή δεν δύναται ποτέ άνθρωπος να διαλέξει και να εύρη όλα τα Μυστήρια του Θεού, και ο ασκητής δεν έπαυε νύχτα και ημέρα από την δέηση εκείνην. Λοιπόν μία των ημερών θέλων ο Θεός να τον πληροφορήσει, έβαλε εις την καρδιά του λογισμό, να σηκωθεί να υπάγει να ιδεί ένα Γέροντά ασκητή, όπου ήταν εις άλλον τόπο πολλών ημερών δρόμου διάσημα. Και όταν άρχισε τον δρόμο ο αναχωρητής, απέστειλε ο Θεός ένα Άγγελο, έν σχήματι καλόγηρου και συναντά τον αναχωρητή τούτον, και τον χαιρετά ώσαν καλόγηρος λέγων. Ευλόγησον Πάτερ και ο αναχωρητής έδωσε εις αυτόν την πρέπουσα απόκριση. Και είπε ο Άγγελος προς τον Γέροντα, που υπάγεις Αββά; Και ο Γέρων είπε, ότι υπάγω προς τον δείνα ασκητή να τον δώ. Και είπε ο Άγγελος ότι και εγώ εκεί υπάγω, και ας υπάγομε οι δύο συνοδεία. Και περιπατούντες οι δύο την πρώτη ημέρα πήγαν προς εσπέρας και έφτασαν εις ένα χωριό όπου ήταν ένας άνθρωπος ευλαβής και τους φιλοξένησε, και έφερε εις την τράπεζαν δίσκο αργυρό, και αφού έφαγαν πήρε ο Άγγελος τον δίσκο εκείνον και τον πέταξε εις τον αέρα και ο γέρων ως είδε τούτο ελυπήθει. Έπειτα έφυγαν απ' εκεί και πήγαν την δεύτερη ημέρα και φιλοξενήθηκαν εις άλλο χωριό, εις το σπίτι ενός χριστιανού φιλόχριστου, και εκείνος ομοίως τους φιλοξένησε, και αυτοί που τους φιλοξένησαν είχαν ένα υιό μονογενή, τον έφερε τότε ο πατέρας του να τον ευλογήσουν και να τον ευχηθούν. Ο δε Άγγελος όταν πήγαν να φύγουν μαζί με τον ασκητή, έπιασε το παιδί εκείνο από το λαιμό και το έπνιξε, και βλέπων τούτο ο γέρων, εξεπλάγη και δεν είχε τι να πεί. Περιπατήσαντες και την τρίτη ημέρα, πήγαν και ξαπόστασαν εις μία αυλή, επειδή δεν βρήκαν κανένα να τους υποδεχθεί και εκείνη η αυλή ήταν έρημος και είχε ένα τοίχο, και εις την σκιάν του τοίχου κάθισαν, και έβγαλε ο γέρων από τα παξιμάδια που είχε εις το σακούλι του και έφαγαν. Και εκεί όπου έτρωγαν, στοχάζεται ο καλόγηρος ότι ο Άγγελος εκείνος, αυτόν τον τοίχο έπρεπε να γκρεμίσει επειδή ήταν παλιός και ξαφνικά βλέπει τον Άγγελο να σηκώνετε, να τον χαλάει και να τον ξαναχτίζει παρ' ευθύς εκ θεμελίων. Βλέπων δε ταύτα ο γέρων, δεν μπόρεσε να βαστάξει άλλα άρχισε και έλεγε προς αυτόν. Τι είναι ταύτα τα παράξενα όπου βλέπω; Άγγελος ή Δαίμων ή τι είσαι; Τα έργα όπου έκανες δεν είναι ανθρώπου έργα. Και είπε ο Άγγελος τι έκανα; Και ο γέρων είπε: χθες και προχθές μας δέχθηκαν εκείνοι οι φιλόχριστοι και μας φιλοξένησαν, και συ τους μεν ενός τον αργυρόν δίσκο πήρες και επέταξες εις τον αέρα, και εξαφανίσθηκε, του δε εταίρου τον υιό τον έπνιξες και εδώ ήρθαμε και δεν μας έδωκαν καμιά παρηγοριά, ή φιλοξενία, και έπιασες και κτίζεις; Τότε είπε αυτό ο Άγγελος άκουσε Αββά, και εγώ να σου φανερώσω την αλήθεια των πραγμάτων. Εκείνος ο πρώτος όπου μας δέχθηκε, είναι άνθρωπος θεοφιλής και δίκαιος και κατά Θεό διοικεί και κυβερνά τα υπάρχοντα αυτού, ο δε αργυρός εκείνος δίσκος ήταν από αδίκου κληρονομιάς, και δια να μη χάσει σιμά εις εκείνον και τον μισθό των αγαθών, δια τούτο ήταν θέλημα Θεού και με πρόσταξε να τον αφανίσω, δια να είναι η φιλοξενία καθαρή και άδολος, και ο έτερος δε όπου μας φιλοξένησε και εκείνος ευλαβής και καλής αρετής άνθρωπος είναι και αν ήθελε ζήσει ο υιός του εκείνος, έμελε να γίνει εργαλείο του σατανά, να αλησμονήσει τα έργα του πατρός του δια τούτο όρισε ο Θεός να πεθάνει και εκείνο έτσι μικρόν, (το παιδί του) δια να σωθεί και η ψυχή εκείνου, και του πατρός αυτού. Και είπε ο γέρων καλός έκανες ταύτα πάντα αλλά εδώ τι έχεις να πείς; Και είπε ο Άγγελος γνώριζε πάτερ, και περί τούτου, ότι ο νοικοκύρης της αυλής τούτης είναι άτυχος άνθρωπος και αδικητής, και θέλει να κακοποιήσει πολλούς αλλά δεν δίνετε από της πτωχείας αυτού. Ο δε παππούς αυτού όταν έκτισε τον τοίχο εκείνο έκρυψε μέσα εις αυτόν χρήματα πολλά και αν ήθελα να αφήσω να πέσει (ο τοίχος), ο κακότροπος αυτός όπου τον εξουσιάζει, θα έβρισκε αφορμή δια να τον κτίσει, και χτίζοντας θα έβρισκε τα χρήματα και θα τα χρησιμοποιούσε τα χρήματα αυτά δια να τα χρησιμοποιήσει στην ζωή του δια τα κακά του καμώματα και δια τούτο ήταν θέλημα Θεού να στερεωθεί ο τοίχος, να μη ευρεθεί ο βίος από τον άνθρωπο τούτον, όπου έμελε να τον σκορπίσει εις

κακά θελήματα και εις βλάβη ανθρώπων, αλλά έχει ο Θεός καιρόν να τον φανερώσει εις άνθρωπο όπου πρέπει να τον χρειασθεί εις καλά έργα. Αυτά είναι από τις κρίσεις του Θεού όπου εξήτει να μάθει. Λοιπόν πήγαινε εις το κελί σου και μη σε μέλει δια τα πράγματα του κόσμου, πως και γιατί γίνονται, διότι "τα κρίματα του Θεού άβυσσος" πολλή, ως είπε ο Προφήτης, και αι οδοί αυτού είναι ανεξιχνίαστοι" ήτοι, οι δρόμοι του Θεού είναι ανεξιχνίαστοι και ανεξερεύνητοι, και δεν δύναται ο άνθρωπος με ακρίβεια να γνωρίσει τα πάντα μόνον, ως λέγει ή Γραφή, " Ο δίκαιος εκ Πίστεως ζήσετε", ήτοι ο δίκαιος άνθρωπος απο την πίστη θέλει σωθεί, πιστεύων, ότι ο Θεός είναι δίκαιος και δεν κάνει καμία αδικία μόνον όσο αφήνει και γίνονται, όλα δικαίως γίνονται. Ταύτα ακούσας ο ασκητής από τον άγγελο δόξασε τον Θεό και στραφείς εις κελίον αυτού πλέον δεν εξέταζε τίποτε.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΒΒΑ ΠΑΥΛΟ ΠΟΥ ΑΘΕΤΗΣΕ ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ.

Κάποτε εγώ και ο γραμματικός Σωφρόνιος πήγαμε στην Αλεξάνδρεια στον αββά Παύλο που είχε το ησυχαστήριό του στην περιοχή που ονομαζόταν Λιθαζόμενον κι αφού ωφεληθήκαμε αρκετά απ' αυτόν του λέμε: Πές μας, Πάτερ πως έγινες μοναχός; Κι ο γέροντας αφού αναστέναξε βαθιά, μας είπε:

Πιστέψτε με, παιδιά μου, δεν θα σας το αποκρύψω. Όταν ήμουν κοσμικός, είχα πολλή πίστη και πόθο προς του μοναχούς. Όπου δε έβλεπα μοναχό να πουλάει το εργόχειρό του, τον έπαιρνα μαζί μου και του παρείχα όλα τα αναγκαία.

Μια μέρα συνέβη να ασθενήσει η κόρη μου και οι γιατροί μας απογοήτευσαν ότι δεν πρόκειται να ζήσει. Συγκεντρώθηκαν λοιπόν οι φίλοι, οι συγγενείς και οι γείτονες στο σπίτι μας και δακρυσμένοι προσπαθούσαν να μας παρηγορήσουν. Μου λέει λοιπόν ο αδελφός μου.

Πήγαινε και φώναξε τον σταυροφύλακα να της διαβάσει ευχή, για να αναχωρήσει συντομότερα η ψυχή της και να μη ταλαιπωρείται άλλο.

Καθώς βγήκα από το σπίτι με συνάντησε ο αββάς Ζακχαίος και βλέποντας με με τα μάτια βουρκωμένα με ρωτάει: Γιατί κλαις; Τι σου συνέβη;

Του απαντώ: Έχω ένα μονάκριβό παιδί και πεθαίνει, και πηγαίων στον σταυροφύλακα να έλθει να της διαβάσει ευχή, ώστε να ξεψυχήσει γρήγορα, γιατί δεν αντέχουμε να την βλέπουμε να υποφέρει. Μου λέει ο γέροντας:

Γύρισε πίσω να την δώ κι εγώ. Και μου ξαναλέει: Αν είναι κάποιοι μέσα, βγάλε του έξω.

Πήγα και παρακάλεσα τους παρευρισκομένους να περάσουν στο άλλο σπίτι. Μπήκε ο γέροντας, την έπιασε από το χέρι και μου λέει: Ω! Θεέ μου, φωτιά που καίει χωρίς ξύλα και φλόγες.

Και σηκώνοντας το κεφάλι του ο γέροντας μου λέει: Θα τηρήσεις αυτά που θα σου πω για να σου χαρίσει την ζωή της ο Θεός;

Έπεσα στα πόδια του και του το υποσχέθηκα. Τότε πήρε νερό και αφού προσευχήθηκε και το σταύρωσε, ράντισε την κόρη στο πρόσωπο. Και αμέσως όπως τότε με τον Κύριο η κόρη ανακάθισε χωρίς κανένα ίχνος ασθενείας.

Μου λέει ο αββάς Ζακχαίος: Μα που ο Θεός σου χάρισε την κόρη σου με τις ευχές των πατέρων που φιλοξένησες στο σπίτι σου. Όμως μη την παντρέψεις, αλλά νύμφευσέ την με τον αληθινό Νυμφίο, τον Χριστό και Θεό μας.

Και ο γέροντας βγήκε από το σπίτι και έφυγε. Εγώ δε και η γυναίκα μου κι όλοι όσοι έμαθαν το γεγονός δοξάσαμε τον Θεό για το παράδοξο θαύμα.

Το κορίτσι μας ήταν περίπου οκτώ ετών. Από τότε λοιπόν άρχισα να πιέζω την γυναίκα μου να το πάμε σε μοναστήρι. Αυτή όμως μού έλεγε:

-Άφησε την μέχρι να ενηλικιωθεί - Όταν έγινε δεκατεσσάρων ετών, λέω στην γυναίκα μου:

- Να που ενηλικιώθηκε: Γιατί λοιπόν να την κρατούμε;

- Γυρίζει εκείνη και μου λέει:

-Εγώ δεν την αφήνω να γίνει μοναχή, αλλά θα την παντρέψω.

Ένα χρόνο ολόκληρο μια την πίεζα, μια την καλόπιανα, πότε-πότε και την έδερνα, μέχρι που καταλήξαμε στο σέκρετο να μας λύσει την διαφορά, Εκεί ο σύγκελλος και ο σταυροφύλακας μας επέβαλαν να ερωτηθεί η κόρη και να διαλέξει μόνη της ένα από τα δύο. Η μητέρα της όμως μαζί με άλλες γυναίκες την δασκάλεσαν να πει ότι «άνδρα θέλω», το οποίο και έγινε τελικά.

Τότε μου λέει ο σταυροφύλαξ:

-Μη λυπάσαι, αλλά πήγαινε και αγόρασε μια δούλη παρθένο και βάλε την στο μοναστήρι αντί της δικής σου και ο Θεός το δέχεται.

Εγώ το δέχθηκα με προθυμία κι έσπευσα να αγοράσω μια κόρη ένδεκα χρονών δίνοντας είκοσι νομίσματα, την έβαλα στο μοναστήρι και είπα στην γερόντισσα Προκοπία:

Δέξου αυτήν την κόρη. Όσο θα ζω, θα σου δίνω τα απαραίτητα για την τροφή και την ενδυμασία της και μετά το θάνατό μου θα της αφήσω ογδόντα νομίσματα.

Παντρέψαμε λοιπόν την θυγατέρα μας Την όγδοη ημέρα μετά το γάμο είδα στο όνειρό μου ότι βάδιζα με κάποιο νέο λαμπροφορεμένο προς την Έμεσα και, όπως βαδίζαμε, φθάσαμε σε μια πεδιάδα, όσο έφτανε το μάτι σου. Και λέει ο συνοδός μου:

-Ας μπούμε σ' αυτό το πανηγύρι και η θα κερδίσεις ή θα χάσεις. Αφού φθάσαμε, μπήκαμε μέσα και βλέπω τις καλύβες και τις αποθήκες και τα σοκάκια εκείνης τη πόλεως να είναι γεμάτα αράπηδες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν τεχνίτες που έπλεκαν παγίδες. Κι έβλεπα άλλους μεν απ' αυτούς να κρατούν θηλιές και να πιάνουν τους ανθρώπους, άλλους να σκάβουν λάκκους και να ρίχνουν μέσα ανθρώπους, άλλους πάλι να τους φορούν καπίστρι και μ' αυτό να του σέρνουν σε μια λίμνη γεμάτη βόρβορο, κι άλλους πάλι τους έπειθαν να ασχημονούν οφθαλμοφανώς με γυναίκες όλοι δε εκείνοι ακολουθούσαν με την θέλησή τους και με χαρά τους αράπηδες και με δυό λόγια, είναι αδύνατον να απαριθμήσει ο άνθρωπος τις μεθοδείες και την ασχημοσύνη που αυτοί τους edίδασκαν.

Μερικοί δε από αυτούς του αράπηδες έρχοταν και με ασπάζονταν και εγώ του ασπαζόμουν με ευχαρίστηση. Και μου έλεγαν:

-Πότε θα κάνεις τον γάμο να μας δώσεις χαρά;

Και εγώ τους λέω:

- Να βλέπετε που προσπαθώ.

Και στρέφοντας αλλού την προσοχή μου είδα ότι ο κόσμος και οι παράνυμφοι είχαν συγκεντρωθεί, έχοντας και το νυμφικό αμάξι μπροστά στην εξώπορτα. Τότε μπήκα μέσα εγώ και η γυναίκα μου και βγάλαμε την κόρη μας έξω. Στο πρόσωπό της, στον λαιμό στο στήθος, στους βραχίονες και στις παλάμες μέχρι και την μέση της υπήρχαν μικρά και μεγάλα φίδια τυλιγμένα και κολλημένα επάνω της. Την βάλαμε λοιπόν να καθίσει στο αμάξι. Τότε ένας μικρός αράπης ανέβηκε κι αυτός επάνω, κάθισε σ' αριστερά της κι άρχισε να της δίνει χαστούκια. Με το που βγήκαμε δε από την πόρτα του σπιτιού, οι αράπηδες βρέθηκαν να είναι περισσότεροι από τους ανθρώπους και γελούσαν σαρκαστικά και άρχισαν να σαλπίζουν και να χορεύουν και να χτυπούν κρόταλα και τύμπανα. Άλλοι δε κρατούσαν κάτι σαν κούπες και μας έδιναν να μυρίσουμε. Και για να μην πολυλογώ, φθάσαμε κοντά στην εκκλησία και τότε όλοι σώπασαν και κανένας αράπης δεν μπήκε μαζί μας μέσα στην εκκλησία. Και όταν βγήκαμε έξω, μας παρέλαβαν και πάλι όπως πρώτα και χαίρονταν. Και μου φάνηκε ότι βρέθηκα ξανά με εκείνον τον λαμπροφορεμένο, και καθώς περπατούσαμε, οσφράνθηκα ευωδία που δεν την είχα ξαναοσφρηνηθεί ποτέ. Και μου λέει:

- Στάσου, γιατί δεν είσαι άξιος να προχωρήσεις πιο μέσα.

Και βλέπω μια πόλη, της οποίας ούτε κάλλος, την ωραιότητα και το μέγεθος είναι αδύνατον να τα περιγράψει γλώσσα ανθρώπου. Και δείχνοντας με το χέρι του μου λέει:

-Βλέπεις εκείνη την πόλη; Την Βλέπω απάντησα.

Και μου λέει:

- Να, από εκεί έβγαλες την κόρη σου και την έβαλες στο βόρβορο και τις θλίψεις και τους κόπους. Αμέσως ξύπνησα και διηγήθηκα τα πάντα στην γυναίκα μου. Και μου λέει κι αυτή:

-Πράγματι κι εγώ πολύ μετανόησα, αλλά δυστυχώς το κακό έγινε. Διότι έχω τρεις νύχτες που βλέπω στο όνειρό μου έναν πολύ σιχαμερό αράπη να με αγκαλιάζει και συνεχώς να με φιλάει και να μου λέει: « Σου χρωστώ μεγάλη χάρη, γιατί με αγάπησες και με προτίμησες περισσότερο από τον Ιησού». Και φοβήθηκα να σου το πω.

Τότε της είπα:

-Δεν σου τα έλεγα; Έλα όμως τώρα να πάμε να γίνουμε μοναχοί και να κλάψουμε τις αμαρτίες μας. Αυτή όμως μου απάντησε:

Εγώ η άθλια και ταλαίπωρη έριξα την κόρη μου στο λάκκο και πως τώρα να την αφήσω; Όχι, αυτό

δεν γίνεται.

Μόλις σηκώθηκα το πρωί, πήγα στον αββά Ζακχαίο, αλλά δεν θέλησε να με δεχθεί. Μου γράφει όμως σε ένα πινακάκι τα εξής:

«Συγχώρεσέ με, αδελφέ, διότι ο Θεός σε αποστράφηκε και δεν μπορώ εγώ να σε δεχθώ».

Πήγα τότε στην μονή του Αγίου Ευθυμίου και διηγήθηκα στον αββά Παύλο «τον ενάρετο» αυτά που μου συνέβησαν και μου λέει ο γέροντας:

-Πράγματι πλανήθηκες που έδωσες το κορίτσι σε άνδρα. Κι εκείνος που σε συμβούλευσε δεν ήθελε την σωτηρία σου. Διότι κι ο Αβραάμ, όταν του είπε ο Θεός να σφάξει τον γιό του, θα μπορούσε να προσφέρει αντ' αυτού δέκα δούλους. Κι ο Ιεφθάε, αν ήξερε ότι τούτο το δέχεται ο Θεός, θα μπορούσε να σφάξει αντί για την κόρη του είκοσι δούλους. Κι ο Ιακώβ, όταν αγάπησε την Ραχήλ και αντί εκείνης βρήκε την Λεία στο νυφικό δωμάτιο, δεν ανέχθηκε τον εμπαιγμό, αλλά και την Λεία δεν έδωσε και από την Ραχήλ δεν παραιτήθηκε. Κι ο Θεός από σένα την θυγατέρα σου διάλεξε και την θυγατέρα σου απαιτεί. Και μέλλετε και εσύ και η σύζυγος σου να παραδοθείτε στο πύρ το αιώνιο σαν παραβάτες. Διότι ξέρετε καλά ότι ο Θεός "ού μυκτηρίζεται". Διότι λέει η Γραφή: τα εκπορευόμενα δια των χειλέων μου ού μη αθετήσω. Αλλά πήγαινε παιδί μου, να κλάψεις τις αμαρτίες σου.

Τότε επέστρεψα στο σπίτι μου και μετά από τρεις μέρες βρήκα κάποιους μοναχούς που πήγαιναν στο Όρος Σινά και του ακολούθησα και με την χάρη του Χριστού έγινα μοναχός. Και να έχω τώρα τριάντα δύο χρόνια, που μέρα-νύχτα παρακαλώ τον Θεό, μήπως και μου συγχωρήσει τις πολλές μου αμαρτίες.

Εμείς, όταν ακούσαμε αυτά, δοξάσαμε τον Θεό. Τά γράψαμε δε, για να ωφεληθούν και εκείνοι που θα τα διαβάσουν.

ΟΣΙΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΝΤΙΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ

Εις τα μέρη της Κρήτης ήσαν διάφορα Μοναστήρια ως και μία Σκήτη, ένθα ευρίσκοντο Πατέρες ασκούμενοι. Ούτοι είχαν δύο Πνευματικούς, οίτινες αντεφέροντο αναμεταξύ των. Και ο μιν ένας edίδασκε τους κατά πνεύμα υιού του, ότι η νηστεία δεν ωφελεί τίποτε, παρά μόνον τα πάθη τους πολεμούσι και τους βλάπτουσιν, ο δε άλλος, ότι η πολυφαγία φέρει πάθη. Και ο πρώτος πάλιν έλεγεν, ότι από την γνώμη του ανθρώπου κινούνται τα πάθη, και όχι από τα φαγητά, ο δε δεύτερος έλεγεν, ότι καθώς ο καρπός βλαστάνει από το δένδρον, το οποίον, όσον περισσότερο ποτίζεται, τοσοούτον και δυναμώνει, ούτω και ο άνθρωπος όσον τρώγει και πίνει, τοσοούτον και τα πάθη του δυναμώνονται και κινούνται. Και ούτως εφιλονείκουν, ονομάζοντες ο πρώτος τον δεύτερον ανθραπαρέσκον, και ότι ο Θεός ώρισε να φυλάττωμεν νηστείαν εις τας διατεταγμένας ημέρας, Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν και Τεσσαρακοστάς, τας δε λοιπάς ημέρας να καταλύωμεν. Προσέτι δε ότι, όστις νηστεύει το Σάββατον και την Κυριακήν είναι αιρετικός και αναθεματισμένος.

Ταύτα ακούοντα τα πνευματικά τέκνα του ως άνω Πνευματικού του μη αποδεχομένου την νηστείαν, έτρωγον και έπινον κατά κόρον. Ως εκ τούτου επανύχθη ο νους αυτών και περιέπεσον εις αναισθησίαν περί του προορισμού των, και ουδόλως ενδιέφέροντο διά τα ψυχικά, όντες δεδουλωμένοι εις τα σαρκικά, εν αντιθέσει του Μοναχικού πολιτεύματος. Έχοντες δε αισχρούς λογισμούς αναμεταξύ των, μετελάμβανον των Αχράντων Μυστηρίων. Μετά καιρόν λοιπόν απέθανεν ο πνευματικός ο καταλύων την νηστεία και τον ενεταφίασαν εντός του Ναού ως άγιον, πλησίον και αριστερά του Δεσποτικού θρόνου.

Μίαν δε νύκτα ερχόμενος ο εκκλησιαστικός να ανάψει τας κανδήλας, βλέπει το Δεσποτικόν στασίδιον και εκαίετο. Ευθύς λοιπόν ήλθεν εις τον ηγούμενον και του ανήγγειλε το γεγονός, όστις πάραυτα έσπευσεν εις την Εκκλησίαν και βλέπει, ότι όντως εκαίετο από άύλο πυρ, χωρίς να χωνεύη. Έμβλεψας δε και προς το Άγιον Βήμα, ιδού και βλέπει ένα Αρχιερέα ενδεδυμένον την Αρχιερατική στολήν, και πλησίον αυτού δύο λευκοφόρους Αγγέλους. Ενοήσας λοιπόν, ότι πρόκειται περί θεϊκής τινος οπτασίας, έκλεισε την θύραν του Ναού και παρηκολούθει την σκηνήν. Βλέπει λοιπόν, ότι οι δύο λευκοφόροι κατηθύνθησαν από το Άγιο Βήμα εις το μνημείο του

Πνευματικού, ούτινος το σώμα έβγαλαν έξω και το εσήκωσαν με πολλήν τιμήν και ευλάβειαν και το έφεραν έμπροσθεν του Θυσιαστηρίου, εις τα βημόθυρα. Κατόπιν εβγήκε ο Αρχιερέυς από το Θυσιαστήριον κρατών εις τας χείρας του το άγιον Δισκάριον, και το έβαλεν έμπροσθεν εις το στόμα του νεκρού σώματος. Είτα έκρουσε την ράχιν αυτού και οσάκις έκρουεν εξήρχον το Μαργαρίται του Δεσποτικού σώματος, ους είχε κοινώνησει, και έπιπτον εις το Δισκάριον, το οποίον κατόπιν εναπέθεσεν επί της Αγίας Τραπέζης. Έπειτα έλαβε και το Άγιον Ποτήριον και το έβαλεν εις το στόμα του, και κατά τον ίδιον τρόπο κρούων την ράχιν εξήλθε και το Άγιον Αίμα της Θείας Κοινωνίας, όπου αναξίως εκοινώνησε. Διότι καθώς ο πόρνος Ιερέυς εμποδίζεται της Θείας Λειτουργίας, ούτω και ο πνευματικός ο συγκαταβαίνων και μη κανονίζων κατά τους Νόμους και τους Κανόνας της Εκκλησίας, ως και ο εκμυστηρεύων την εξομολόγησιν και ο λαμβάνων χρήματα παρά των εξομολογουμένων εμποδίζεται της Θείας Λειτουργίας.

Αφ' ου λοιπόν ο Αρχιερέυς έλαβε το Δεσποτικόν Σώμα και Αίμα από τον νεκρόν, είπε προς αυτόν, «πορεύου απ' εμού εις το πυρ της αιωνίου καταδίκης, όπου ητοιμάσας δι' αυτόν και τα τέκνα σου.» Και ευθύς ήρπασαν οι λευκοφόροι Άγγελοι ατίμως το νεκρόν σώμα και το έριψαν εις το τάφον, και λιθάζοντες το παρέχωσαν και το άφησαν. Κατόπιν το πυρ της φλογός το περιεκύκλωσαν και ώρμησε προς τα παραπόρτια της Εκκλησίας. Έφερον και άλλους νεκρούς πνευματικούς του υιούς, τους οποίους έβαλον έμπροσθεν των Βασιλικών Πυλών ένα προς ένα, ευλαβώς διά τα Άχραντα Μυστήρια, όπου είχαν μέσα των. Και ήλθεν ομοίως ο Αρχιερέυς και έλαβεν από όλους με το Δισκοπότηρον το Άχραντον Σώμα και Τίμιον Αίμα, ως και του πνευματικού, ειπών και προς αυτούς «πορεύεσθε απ' εμού και σεις με τον πνευματικόν σας πατέρα εις την αιώνιον βάσανον του άδου». Είτα τους έσυρον οι λευκοφόροι ατίμως και τους έρριψαν εις τα μνήματα, και λιθοβολούντες τους παρέχωσαν με λίθους. Ταύτα βλέποντες ο Ηγούμενος με τον Εκκλησιαστικόν έντρομοι και εκστατικοί, διηπόρουν περί του γεγονότος τι άρα εσήμαιεν. Είτα κρούσαντες τους κώδωνας, συνήχθησαν οι αδελφοί της Μονής άπαντες, ο δε Ηγούμενος τους διηγηθή τα οραθέντα καταλεπτώς και προσέταξε και ήνοιξαν τους τάφους. Εξήλθε δε εξ αυτών δυσωδία ανείκαστος, ήτις διήρκεσεν επτά (7) ημέρας εις θέσιν των επτά θανασίμων αμαρτημάτων, σώματα δε εντός αυτών ευρέθησαν.

Είθε ο Άγιος Θεός να μας φυλάξη από τοιούτους πνευματικούς και της αιωνίου εκείνης καταδίκης. Αμήν.

Ανάστησε νεκρό μουσουλμάνο η Παναγία στη Συρία

Γράφει ο Αγιοταφίτης Ιγνάτιος ηγούμενος της Ιεράς Μονής των Ποιμένων Μπετσαχούρ.

Το Δεκέμβριο του 2004 ένας μουσουλμάνος Σαουδάραβας βγήκε στα ΜΜΕ και διηγήθηκε ένα ζωντανό συγκλονιστικό γεγονός που έζησε και που άλλαξε από τότε όλη του τη ζωή. (Το διηγήθηκε από την τηλεόραση το ραδιόφωνο. Δημοσιεύτηκε σε εφημερίδες και περιοδικά σε όλη τη Σαουδική Αραβία, Παλαιστίνη και προφανώς σε όλες τις γειτονικές χώρες ενώ δημοσιεύεται και στα Αραβικά σε ιστοσελίδα).

Ο μουσουλμάνος νυμφεύθηκε πριν από χρόνια μια κοπέλα, πλούσια μουσουλμάνα αλλά στείρα. Τα χρόνια περνούσαν και το ζευγάρι δεν μπορούσε να αποκτήσει παιδιά. Επισκέφθηκαν πολλούς γιατρούς στη Σαουδική Αραβία αλλά λύση δεν έβρισκαν. Οι γονείς του, του έλεγαν να πάρει και δεύτερη γυναίκα και να κρατήσει και την πρώτη αφού ο νόμος τους επιτρέπει να έχουν μέχρι και τέσσερις γυναίκες. Εκείνος κουρασμένος και αρκετά στεναχωρημένος πήρε τη σύζυγό του να πάνε ταξίδι αναψυχής στη γειτονική μας από το Ισραήλ, Συρία για να ξεκουραστούν και να ξεχάσουν λίγο το πρόβλημά τους. Στη Συρία και συγκεκριμένα στη Δαμασκό νοίκιασε λιμουζίνα με οδηγό-ξεναγό, όπου ανέλαβε να τους πάει σε όλα τα κοσμικά αξιοθέατα της Συρίας. Ο οδηγός παρατήρησε στο ζευγάρι που ξεναγούσε μια πικρία πόνο και θλίψη στα πρόσωπά τους. Πήρε λοιπόν το θάρρος και τους ρώτησε γιατί δεν φαινόntonτουσαν ευχαριστημένοι γιατί αναρωτιόταν μήπως άραγε έφταιγε ο ίδιος και δεν τους άρεσε κάτι στην ξενάγηση ή στην περιήγηση, που τους έκανε. Εκείνοι του εξομολογήθηκαν και του εξήγησαν πως τους απασχολεί το πρόβλημα της ατεκνίας τους.

Ο μουσουλμάνος λοιπόν οδηγός τους είπε ότι εδώ στη Συρία οι Χριστιανοί και μάλιστα οι

Ορθόδοξοι Χριστιανοί έχουν το μοναστήρι της Παναγίας της Σεϊνταναγιάς (-Σεϊνταναγιά- αραβικά σημαίνει Δέσποινα Κυρία) στο οποίο πολλοί άτεκνοι καταφεύγουν και προσεύχονται στη Θαυματουργή της εικόνα της Παναγιάς για να αποκτήσουν παιδί. Στο μοναστήρι τους δίνουν από το φυτίλι του καντηλιού της θαυματουργής αυτής εικόνας και τότε η “Μαρία” των Χριστιανών τους ανταποκρίνεται κατά την προαίρεση και την πίστη τους.

Αμέσως ο Σουδάραβας και η γυναίκα του λένε στο ξεναγό πήγαινε μας εκεί στη Σεϊνταναγιά «τη Δέσποινα των Χριστιανών» κι αν γίνει το ποθούμενο και αποκτήσουμε παιδί θα σου προσφέρω 20.000\$ σε σένα και 80.000\$ στο μοναστήρι.

Πήγαν στη Ιερά Μονή και ακολούθησαν τις οδηγίες των μοναχών. Επιστρέφοντας στο σπίτι τους η γυναίκα βρέθηκε έγκυος. Γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι υγιέστατο και πανέμορφο. Το θαύμα της Παναγίας μας έγινε σε μουσουλμανική οικογένεια.

Μόλις γέννησε η σύζυγός του, ο Σαουδάραβας ήθελε να εκπληρώσει το τάμα που είχε κάνει. Τηλεφώνησε λοιπόν στον οδηγό- ξεναγό πως θα φθάσει στη Δαμασκό ζητώντας του να τον παραλάβει από το αεροδρόμιο της Δαμασκού. Ο οδηγός όμως πανούργος και κακός ειδοποίησε άλλους δυο φίλους του για να πάνε μαζί στο αεροδρόμιο να παραλάβουν τον πλούσιο και κατόπιν δολίως να τον σκοτώσουν και να λάβουν όσα χρήματα θα είχε μαζί του. Άλλωστε γνώριζε ότι θα μεταφέρει στο μοναστήρι 80.000\$.

Πράγματι έτσι κι έγινε. Τον παρέλαβαν από το αεροδρόμιο. Καθ' οδόν χωρίς ο άμοιρος να γνωρίζει τι θα συνέβαινε, τους είπε ότι από τη χαρά του πως θα έδινε και στους φίλους του οδηγού από 10.000\$. Αυτοί όμως αντί να τον πάνε στο μοναστήρι, τον οδήγησαν σε ένα έρημο μέρος. Τον έσφαξαν και εν συνεχεία τεμάχισαν το σώμα του κόβοντας πρώτα το κεφάλι τα χέρια και τα πόδια του σε κομμάτια. Τους τύφλωσε όμως το πάθος από αυτήν την εγκληματική τους ενέργεια και αντί να τον πετάξουν στον τόπο του εγκλήματος τον έβαλαν στο Πορτ- Παγκάζ του αυτοκινήτου.

Αφαίρεσαν όλα τα χρήματα και το πανάκριβο ρολόι που φορούσε. Ξεκίνησαν να πάνε σε άλλο ερημικό μέρος για να πετάξουν. Εισήλθαν στην εθνική οδό αλλά τους χάλασε το αυτοκίνητο και στάθηκαν στη μέση του δρόμου. Η μηχανή της λιμουζίνας έσβησε και κατέβηκαν κάτω για ελέγξουν τι συνέβη.

Ένας περαστικός οδηγός τους είδε και σταμάτησε με το αυτοκίνητο του προκειμένου να τους βοηθήσει. Εκείνοι όμως φοβούμενοι μήπως γίνουν αντιληπτοί για το φοβερό έγκλημα που είχαν διαπράξει προσποιήθηκαν ότι δεν θέλουν βοήθεια.

Ο περαστικός οδηγός όμως φεύγοντας παρατήρησε πως έσταζε αίμα κάτω από το πόρτ- παγκάζ. Εξ αιτίας και της περίεργης συμπεριφοράς της παρέας σκέφθηκε πως κάτι κρύβουν και ειδοποίησε την αστυνομία προκειμένου να εξετάσει τι συνέβαινε. Η συμπεριφορά των τριών ήταν ύποπτη.

Η αστυνομία έτυχε να βρίσκεται κοντά στο σημείο και περιπολικό έφθασε στο σημείο που υποδείχθηκε μέσα σε πέντε λεπτά. Οι αστυνομικοί είδαν το αίμα στο οδόστρωμα. Ζήτησαν αμέσως να ανοίξουν το πορτ- παγκάζ. Τρεμάμενος ο οδηγός- φονιάς το ανοίγει και τότε σηκώνεται και βγαίνει έξω ο Σαουδάραβας υγιής και ολοζώντανος. Ήταν γεμάτος αίματα βέβαια αλλά ραμμένος στα σημεία που είχαν τεμαχίσει.

Μόλις τώρα τους λέει ... η νεαρή γυναίκα που μου είπε πως είναι η Παναγία τελείωσε και τις τελευταίες ραφές του λαιμού μου εδώ μπροστά δείχνοντας το καρύδι του λαιμού του αφού μου έραψε όλο μου το σώμα πρώτα.

Ο κακοποιός εγκληματίας ταξιτζής και οι συνεργοί του έχασαν τα λογικά τους. Δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν. Τρελάθηκαν. Οι αστυνομικοί τους έδεσαν με χειροπέδες και τους οδήγησαν στις ψυχιατρικές φυλακές ενώ αυτοί φώναζαν σαν δαιμονισμένοι ... εμείς σε σκοτώσαμε εμείς σε κομματιάσαμε σου κόψαμε το κεφάλι πως ζεις; Τι είσαι συ; Δεν είσαι άνθρωπος;

Ο Σαουδάραβας στη συνέχεια μετέβη στη Δαμασκό και οδηγήθηκε σε νοσοκομείο. Ιατροδικαστές, εμπειρογνώμονες, αστυνομικοί και άλλοι πιστοποίησαν με υπογραφές το μέγα και λαμπρό αυτό θαύμα.

Τα ράμματα ήταν και είναι φανερά. Φαινόταν φρεσκο-συναρμολογημένος ενώ διακήρυττε και ομολογούσε δημοσίως ότι η Παναγία με έραψε και με ανάστησε με τη δύναμη του Υιού της. Ανακοίνωσε μάλιστα πως επιθυμεί να βαπτισθεί Χριστιανός. Τα Συριακά ΜΜΕ δημοσίευσαν το γεγονός, το οποίο άρχισε να λαμβάνει τεράστια απήχηση στον λαό.

Ο γιατρεμένος και αναστημένος Σαουδάραβας κάλεσε τηλεφωνικά όλους τους δικούς του και ήλθαν στη Συρία. Πήγαν στο μοναστήρι ευχαρίστησαν την Παναγία Σαϊνταναγιά και πρόσφεραν δεήσεις και δοξολογίες. Αντί μάλιστα του ποσού των 80.000\$ που ήταν το αρχικό τάμα του στην Παναγία αποφάσισαν να προσφέρουν στην Ιερά Μονή το ποσό των 800.000\$ για τη μεγάλη ευεργεσία που προσέφερε στον ίδιο και την οικογένεια του η Παναγία μας.

Ο ίδιος σήμερα αφηγείται συνεχώς το συγκλονιστικό αυτό θαύμα. Την αφήγησή του αρχίζει πάντοτε λέγοντας «όταν ήμουν μουσουλμάνος μου συνέβη αυτό κι αυτό δηλώνοντας ότι δεν είναι πλέον μουσουλμάνος, ούτε αυτός ούτε η οικογένεια του...» το θαύμα αυτό τάραξε τις αραβικές μουσουλμανικές χώρες και όλη τη Μέση Ανατολή, δημιούργησε σάλο και φοβερή έκπληξη. Ωστόσο, επιχειρήθηκε από Ισλαμιστές θρησκευτικούς ηγέτες να αμφισβητηθεί και να υποβαθμιστεί, ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος μαζικής επιστροφής των μουσουλμάνων στην Ορθόδοξη Εκκλησία του ζώντος Χριστού.

Ζει Κύριος ο Θεός ημών,

ο Θεός των Δυνάμεων